

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

V. Epistola Leonis Papæ Ad Anatolivm Constantinopolitanvm Episcopvm.
Leo episcopus Anatolio episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO
CHRISTI
451.

καταπονη Φωραδίντες, καὶ τὰς ὁμο-
δοξίας ἡδὴ κολασθε ἐκδέξοντο, καὶ τῆς
δικαστηρίων κινήσεως, καὶ τῶν τοῖς ὁμοδοξο-
σι καμροῖς ἀρμόζοντων, ἀμωρηθήσονται. καὶ
ἡ ἐκείνη ἐν Καλχηδὼνι συνόδῳ ἐν
ἡ πάντων ὁμιλιῶς ἡγησάτων, ταῦτα
διώρεται, ἀπερὶ τὸν αἰρετικὸν μνημο-
νεύσειται συνόδοι, αἱ τῆς ἁγίας ἀποστόλων ἀ-
κολουθήσασαι πρὸς τὴν Φυλακτίαν
παραδεδωκάσιν. ἐδόθη περὶ τῶν εἰ-
δῶν Μαρτῖνον ἐν Κωνσταντινὸς πόλει, ὑπα-
τίαν Σφωρακίου, καὶ τὸ δηλωθῆσιν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Παλλάδιον ἐπίσκοπον καὶ κα-
τὰ ἀνατολῶν πραιποσίτων, Οὐαλεν-
τιανῶν ἐπίσκοπον καὶ κατὰ Ἰλλυρικῶν
πραιποσίτων, Τατιανῶν ἐπίσκοπον τῆς πό-
λεως, Βίκομαλον μαγιστῶν τῶν ἱερῶν
ὀφφικίων, καὶ ὑπάτων δεσποτάτων.

& vanitate detecti, & statutas
dudum fuscipient poenas, & iu-
diciario motu, prout religiosus
temporibus conuenit, punientur.
Oportet enim Calchedo-
nensem Synodum sequi, in qua
omnibus diligenter quaesitis, ea
definita sunt, quae pridem tres
praedicti coetus, apostolicam fide-
dem secuti, omnibus obseruan-
da tradiderunt. Datum tertio
Idus Martii, Constantinopoli,
Sporatio viro clarissimo, & qui
fuerit nuntiatus, consulibus.

Et eodem exemplo scriptum
Palladio viro illustri praetori orientis,
Valentiniano viro illustri praetori
Illyrici, Tatiano viro illustri
praefecto urbis, Vincomalo viro il-
lustri magistro sacrorum officio-
rum, & consuli designato.

V.

EPISTOLA LEONIS PAPAE AD ANATOLIUM
CONSTANTINOPOLITANUM EPISCOPUM.

Leo episcopus Anatolio episcopo.

MANIFESTATO, sicut optauimus, per gratiam Dei lu-
mine euangelicæ veritatis, & ab vniuersali ecclesia
perniciosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaude-
mus in Domino, quod credita nobis dispensationis labor
ad desideratum peruenit effectum, sicut etiam epistola
tuæ textus eloquitur, vt secundum apostolicam doctrinā,
id ipsum dicamus omnes, & non sint in nobis schismata. semus autem ^{1. Cor. 1.}
perfecti in eodem sensu & in eadem sententia. In cuius operis de-
uotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem, vt
& corrigendis tua prodesset industria, & ab omni te deui-
antium participatione & factione purgares. Decessore e-
nim tuo beatæ memoriæ Flauiano propter defensionem
catholicæ veritatis eiecto, nō immerito credebatur, quod
ordinatores tui contra sanctorum Canonum constituta
viderentur sui similem consecrassent. Sed adfuit misericor-
dia Dei, in hoc te dirigens atq; confirmans, vt malis prin-
cipiis bene vtereris, & non te iudicio hominum, sed Dei
D d iij

Ecd. 18.

proiectum benignitate monstrares. Quod vere ita accipiendum est, si hanc diuini muneris gratiam alia offensione non perdas. Virum enim catholicum, & præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate violari. Dicente quippe scriptura sancta: *Post concupiscentias tuas non eas, & a voluntate tua auertere:* multis mundi huius illecebris, multis vanitatibus resistendum est, vt veræ continentia obtineatur integritas, cuius prima est labes superbia, initium transgressionis & origo peccati. quoniam mens potentia auida, nec abstinere nouit a vetitis, nec gaudere concessis, dum inordinato prauoque progressu, impunitarum transgressionum augentur excessus, & crebescunt culpa, quæ tolerata sunt studio fidei reparanda, & amore concordia. Post illa itaq; ordinationis tuæ non inculcata principia, post consecrationem Antiocheni episcopi, quam tibi met contra canonicam regulam vindicasti, doleo etiam in hoc dilectione tuam esse prolapsam, vt sacratissimas Nicænorum Canonum constitutiones conareris infringere, tamquam opportune se tibi hoc tempus obtulerit, quo secundi honoris priuilegium sedes Alexandrina perdiderit, & Antiochena ecclesia proprietatem tertiæ dignitatis amiserit; vt his locis iuri tuo subditis, omnes metropolitanæ episcopi proprio honore priuentur. Quibus inauditis, & nunquam ante tentatis, ita præueniris excessibus, vt sanctam Synodum ad extinguendam solum hæresim & confirmationem fidei catholice studio Christianissimi principis congregatam, in occasionem ambitus trahas, & vt conniuentiam suam tibi dedat, impellas: tamquam refutari nequeat, quod illicite uoluerit multitudo, & illa Nicænorum Canonum per sanctum vere Spiritum ordinata conditio in aliqua vnquam sit parte solubilis. Nulla sibi met de multiplicatione congregationis synodalia Concilia blandiantur, neq; trecentis illis decem atque octo quantumlibet copiosior numerus sacerdotum vel cõparare se audeat, vel præferre, cum tanto diuinitus priuilegio Nicæna sit Synodus consecrata, vt siue per pauciores, siue per plures ecclesiastica iudicia celebrentur, omni penitus auctoritate sit vacuum, quidquid ab illorum fuerit constitutione diuersum. Nimis ergo hæc improba, nimis sunt praua, quæ sacratissimis

ANNO
CHRISTI
451.

Canonibus inueniuntur esse contraria. In totius ecclesie perturbationem superba hæc tendit elatio, quæ ita abuti voluit Concilio synodali, vt fratres in fidei tantummodo negotium conuocatos, & definitione eius causæ, quæ erat curanda, perfunctos, ad consentiendum sibi aut deprauando traduceret, aut terrendo compelleret. Inde enim fratres nostri, ab apostolica sede directi, qui vice mea Synodo præsidebant, probabiliter atque constanter illicitis ausibus obstiterunt, aperte reclamantes, ne contra statuta Nicænæ Synodi præsumptio reprobæ nouitatis assurgeret. Nec potest de eorum contradictione dubitari, de quibus in epistola tua etiam ipse conquereris, quod conatibus tuis voluerint obuiare. In quo eos quidem multum mihi, hæc scribendo, commendas: sed temetipsum, quod eis parere nolueris, dum illicita moliris, accusas, superflue non concedenda appetens, & insalubriter contraria concupiscens, quæ nullum vnquam potuerunt nostrum obtinere consensum. Absit enim a conscientia mea, vt tam praua cupiditas meis studiis adiuuetur, ac non potius & meo, & omnium qui non alta sapiunt, sed humilibus consentiunt, opere subruatur. Sancti illi & venerabiles patres, qui in vrbe Nicæna, sacrilego Ario cum sua impietate damnato, mansuras vsque in finem mundi leges ecclesiasticorum Canonum condiderunt, & apud nos in toto orbe terrarum in suis constitutionibus viuunt, & si quid vsquam aliter quam illi statuerunt, præsumitur, sine cunctatione cassatur; vt quæ ad perpetuam vtilitatem generaliter instituta sunt, nulla commutatione varientur; nec ad priuatum trahantur commodum, quæ ad bonum sunt cõmune præfixa. Et manentibus terminis quos constituerunt patres, nemo in ius tendat alienum: sed intra fines proprios atque legitimos, prout quis valuerit, in latitudine se caritatis exerceat. cuius satis vberes fructus Constantinopolitanus potest antistes acquirere, si magis humilitatis virtute nitatur, quam si spiritu ambitionis inflatur. *Noli, frater, altum sapere, sed time,* & Christianissimorum principum piissimas aures improbis petitionibus inquietare desiste: quibus certum habeo, modestia te magis quam elatione placitum. Persuasioni enim tuæ in nullo penitus suffragatur quorundam episcoporum ante sexaginta, vt iactas, annos

Rom. 12.

Rom. 12.

Rom. 11.

facta subscriptio, nunquamque a prædecessoribus tuis ad apostolicæ sedis transmissa notitiam, cui ab initio sui caducæ, dudumque collapsæ, fera nunc & inutilia subiicere fulcimenta voluisti, eliciendo a fratribus speciem consensionis, quam tibi in suam iniuriam verecundia fatigata præberet. Memento quid Dominus ei qui vnum de pusillis scandalizauerit, comminetur: & sapienter intellige, quale sit iudicium Dei subiturus, qui tot ecclesiis, tot sacerdotibus scandalum inferre non metuit. Fateor enim, ita me dilectione vniuersæ fraternitatis obstringi, vt nemini profus in his quæ contra se poscit, assentiam: possisq; euidenter agnoscere, me dilectioni tuæ beneuolo animo contraire, vt saniore consilio ab vniuersalis te ecclesiæ perturbatione contineas. Non conuellantur prouincialium iura primatum, nec priuilegiis antiquitus institutis metropolitani antistites fraudentur. Nihil Alexandrinæ sedi eius, quam per sanctum Marcum euangelistam beati Petri discipulum meruit, pereat dignitatis: nec Dioscuro impietatis suæ pertinacia corruente, splendor tantæ ecclesiæ tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque ecclesia, in qua primum predicante beato apostolo Petro, Christianum nomen exortum est, in paternæ constitutionis ordine perseueret, & in gradu tertio collocata, nunquam se fiat inferior. Aliud enim sunt sedes, aliud præsidentes. Et magnus vnicuique honor est integritas sua. Quæ cum in quibuslibet locis propria ornamenta non perdat, quanto magis in Constantinopolitanæ vrbs magnificentia potest esse gloriosa, si per obseruantiam tuam, & defensionem paterni Canonis, exemplum probitatis multi habeant sacerdotes? Hæc tibi scribens, frater in Domino, hortor ac moneo, vt deposito ambitionis desiderio, spiritu potius ferueas caritatis, eiusq; virtutibus, secundum doctrinam apostolicam, proficenter orneris. *Est enim patiens & benigna, & non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt.* Vnde si caritas non quærit propria, quantum peccat qui concupiscit aliena? A quibus volo vt te prorsus abstineas, memorq; sis eius sententiæ quæ dicit: *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Nam si in concessa quæsieris, ipse te tuo opere atque iudicio, vniuersalis ecclesiæ pace priuabis. Frater autem

& co-

ANNO
 CHRISTI
 451.

& coepiscopus noster Lucianus, & filius noster Basilius
 diaconus, quantum in ipsis fuit, studiose his quæ eis iniun-
 xeras, adfuere: sed actioni eorum iustitia negauit effectû.
 Data XI. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

VI.

EPISTOLA EIVSDEM

AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus Romanæ & vniuersalis ecclesiæ, Marciano Augusto.

MAGNO munere misericordiæ Dei, totius ecclesiæ ca-
 tholicæ multiplicata sunt gaudia, cum sancto &
 glorioso clementiæ vestræ studio perniciosissimus error
 extinctus est, vt labor noster citius ad desideratum perue-
 niret effectum, quem Deo seruiens principatus vester &
 fide & potestate iuisset. Quia etsi in virtute Spiritus san-
 cti inter quasilibet dissensiones per sedis apostolicæ famu-
 latum euangelii erat defendenda libertas, manifestior ta-
 men apparuit gratia Dei, quæ præstitit mundo, vt in victo-
 ria veritatis, auctores tantum violatæ fidei deperirent, &
 sua integritas ecclesiæ redderetur. Bellum igitur quod pa-
 cis nostræ inimicus excitauerat, adeo feliciter, dextera Do-
 mini pugnante, confectû est, vt triumphante Christo, om-
 nium sacerdotum esset vna victoria; & coruscante lumine
 veritatis, erroris tenebræ cum suis assertoribus pelleren-
 tur. Nam sicut in ipsa Domini resurrectione credenda, ad
 corroboranda initia fidei, multum securitatis accessit, quod
 quidam apostoli de corporea Domini Iesu Christi verita-
 te dubitarunt, & visu atque contactu fixuras clauorum
 & vulnus lanceæ perscrutando, ambiguitatem cunctis,
 dum ambigunt, abstulerunt: ita nunc quoque dum aliquo-
 rum infidelitas confutatur, omnium hæsitantium corda
 firmata sunt; & profecit vniuersis ad illuminationem, quod
 quibusdam intulit cæcitatem. In quo opere digne & iuste
 exultat vestra clementia, quæ fideliter proprieque prop-
 spexit, vt orientalibus ecclesiis diabolicæ insidiæ non nocerent,
 sed ad propitiandum Deum efficaciora vbique offerrentur
 holocausta, quando per mediatorem Dei & hominum,
 hominem Christum Iesum, eadem confessio plebium,
 eadem sacerdotum, eadem esset & regum, gloriosissime fili,
 & clementissime Auguste. His autem

1. Cor. 10.

1. Tim. 2.

Concil. Tom. 9.

E c